

[Lasse Budtz]

kommunistiske indflydelse i Afrika. Ved at vende ryggen til befrielsesbevægelserne og ved at være modstander af, at disse bevægelser får f. eks. dansk humanitær hjælp og moralsk opbakning i selve deres demokratiske befrielseskamp, kaster man dem simpelt hen i armene på kommunisterne, for hvor skal de ellers hente deres internationale hjælp? Man nedbryder tiltroen til Vestens hensigter. Det øger, som jeg sagde, kommunismens chancer, og det formindsker Vestens samarbejdsmuligheder med det nye Afrika i fremtiden. Også derfor skal Danmark ikke ændre politik eller følge den indstilling, som de tre forespørgerpartier står for.

Jeg har selvfølgelig set mange spekulationer om, hvad der nu vil ske under den nye regering i England, og jeg har da ærligt talt selv deltaget i disse spekulationer – det er jo spændende. Der er ingen tvivl om, at de konservative har haft en anden politik end Labour, men jeg er nu ikke så sikker på, at det hele går så automatisk og så hurtigt, som nogle forventer også i denne sal, nemlig at Margaret Thatchers regering rimeligt hurtigt helt ændrer Englands Afrikapolitik. For det første kan man anstændigvis ikke gøre det og vil heller ikke gøre det, før man har forhandlet med den amerikanske regering, der åbenbart ikke har nogen tanker om at ændre opfattelse. For det andet har de konservative i England selv gennem årene været med til at gennemføre en afkoloniseringspolitik, som ville rime meget dårligt med en kovending nu. Men vi får selvfølgelig se. En ændring i dansk udenrigspolitik på dette område er der i hvert fald ikke grundlag for.

Skulle England ændre holdning, ændre den afgørende i hvert fald, så kan den britiske regering meget nemt få hele det britiske statssamfund imod sig, og det kan man næppe være interesseret i – i øvrigt heller ikke fra dansk side.

Jørgen Junior (FP):

Det var jo en ordførertale fra socialdemokratiet, vi hørte. Jeg må indrømme, jeg tænkte på DKP og VS, når man fik sammenlignet Den patriotiske Front med demokratiet. Man talte om militære terrorbombninger mod stakkels flygtninge, og man talte om, at vi ville skabe øget kommunistisk indflydelse i Afrika, hvis vi går ind for demokratiske til-

stande, for det er jo i virkeligheden det, som hr. Lasse Budtz mente vi ikke burde gøre.

Jeg vil gerne i relation til hr. Melchior's indledende bemærkninger fastslå, at hovedpunkterne i dansk udenrigspolitik er noget, fremskridtspartiet er enig i; NATO og EF er grundpiller, som denne debat overhovedet ikke rykker ved. Men hvad angår udenrigsministerens redegørelse om Rhodesia – og det er trods alt et væsentligt detailproblem – er der efter min opfattelse beklageligvis tale om én lang snakken uden om realiteterne.

Formålet med valget i Zimbabwe, Rhodesia, var at opnå et sort flertalsstyre på demokratisk vis samt give garanti for det hvide mindretal mod undertrykkelse. Mod de værst tænkelige odds lykkedes det for de sorte og de hvide i fællesskab at demonstrere, at de ønsker fred. Valget beviste til fulde, at et stort flertal ønsker et samfund, hvor begge parter i fuld samklang og i fælles interesse udfører et samlet stykke arbejde.

Det var yderligere valgets formål at skabe baggrund for international anerkendelse, og mens det første er lykkedes, er det endnu ikke til at sige, om det bliver tilfældet med den internationale anerkendelse af Rhodesia-Zimbabwe. Jeg synes, det burde være en selvfølge. Hykleriet i FN, i Vesteuropa, i USA, i lille Danmark hidtil og fremfor alt i England har floreret. Havde Nkomo og Mugabe med militær magt kunnet underkaste Rhodesias befolkning et marxistisk diktatur, havde deres styre jo været sikker på en omgående international anerkendelse. Det må man lige huske på, når man nu nægter et demokratisk valgt Rhodesia-Zimbabwe en anerkendelse.

Vi ser også, at alle lande omgående har anerkendt det nye styre i Iran. Hvad det angår, er der ingen, der i særlig grad protesterer mod mord og overtrædelse af menneskerettighederne. Der er ingen, der kræver valg, og ordet demokrati bruges overhovedet ikke. Man har blot – fornuftigvis, for man bør gøre det – taget kendsgerningerne til efterretning, og det er det, man ikke har villet gøre i Rhodesia-Zimbabwe, i det Rhodesia-Zimbabwe, der så modigt har haft held til at gennemgå en fredelig udvikling på trods af alle anslag udefra.

Da dette land således ikke kan regne med fairness og demokrati, må landet håbe på, at det går op for Vesten, hvis postulerede mo-